

Присвячую ... — Дж. Е.-Г.

Присвячую Біффу — Е. К.

— Іві! — покликала мама з першого поверху. — Ми виїжджаємо за п'ятнадцять хвилин. Ти готова?

Іві Голл сиділа на краєчку свого охайно застеленого ліжка. Вона розгублено втупилася у свої дбайливо зашнуровані шкільні черевички, не в змозі вгамувати паніку.

А що, як у її новій школі буде повно задирак та справжнісіньких чудовиськ?

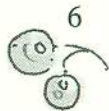
А що, як її вчителі виявляться лютішими за крокодила, що застудився? А раптом інші учні вдаватимуть, що не помічають її?

Або й гірше. А що, як вони її помічатимуть?

Серце гупало у грудях, немов духовий оркестр усередині пральної машинки.

— Іві! Ти мене чуєш, любонько?

Іві мала наважитися й відкинути страх. Треба було лише дотягнутися до шкільного наплічника й зіп'ятися на ноги. Навіть попри те, що ноги цієї миті були, як розм'яклий пластилін. Звісно, Іві не проти залишитися в ліж-

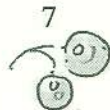

ку на весь день, але такої розкоші в неї не було. Дівчинка й так уже двічі або й тричі перевірила, чи прихопила з собою пенал і телефонний номер бабусі Ем для екстрених випадків. Усе було готове. Звісно, окрім нерозв'язаної проблеми із пластиліновими ногами.

Луна, сріблясто-сіра кішка Іві, голосно нявкнула й застрибнула до неї на коліна. Її кігті впилися у шкіру дівчинки, немов голки — схоже, Луна відверто підганяла господиню.

— Ой! Ну все, все, я вже йду, — забелькотіла дівчинка.

Луна щасливо замуркотіла, злізла з Іві та зручно скрутилася калачиком

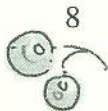
на ліжку. Вочевидь, її місію було успішно завершено.

— Добре тобі, — звернулася до киці Іві. — Ти можеш солоденько дрімати ці лісінький день — тобі-бо не треба йти до нової школи.

Луна заплющила очі. Дрімота — то було її улюблене заняття.

Іві схопила наплічник і потупцювала вниз.

Мама саме розчісувала волосся в передпокої. Іві почула, як тато наполегливо намагається вмовити її молодшу сестричку Лілі їсти-сніданок-а-не-бавитися-з-ним. Лілі поводитися нечемно, як завше.

За вхідними дверима досі височіли стоси картонних коробок: сім'я ще не встигла розпакувати всі речі після переїзду.

Іві саме збиралася востаннє запитати в мами, чи їй справді, обов'язково, неодмінно потрібно змінювати школу лише через переїзд. Хоч її колишня школа й була тепер за багато кілометрів звідси і вони вже-неодноразово-все-обговорили. Аж раптом її думки урвав дзвінок у двері.

На сходинці під дверима стояв поштар.

— Вітаю на Джевелін-Стріт! — бадьоро проказав він, подаючи мамі пакунок.

— Спасибі! — просяяла мама. — Нам тут дуже подобається, чи не так, Іві?

Однак Іві змовчала. Їй справді *подобалося* на новому місці, бо тепер вони набагато ближче до бабусі Емі й дідуся — власне, у сусідньому будинку. А ще тепер вона мала власну кімнату на горищі, яку не потрібно було ділити з Лілі. І це було просто чудово, адже Лілі страшенно дратувала старшу сестру. Їй було всього п'ять, і малеча щиро вірила, що небо забарвлене у блакитний колір лише тому, що в ньому є дощова вода. Утім, *подобатися* — це зовсім не те саме, що *полюбитися*. А полюбити нову оселю заважав страшенний, неймовірний сум за давніми друзями.

— О! — вигукнула мама, пригледівшись до пакування. — Іві, це для тебе!

Для неї? Але ж Іві ніколи досі не отримувала пакунків! Хіба що на день народження, який, здавалося, був цілу вічність тому. У неї ледь не скрутило живіт, але цього разу не від страху, а від хвилювання. Дівчинка взяла від мами пакунок і почала зацікавлено його розглядати. Що там? Хто міг би його надіслати?

Мама досі захоплено теревенила з поштарем, тож Іві непомітно прослизнула до вітальні. То була затишна кімната з червоною канапою, на яку не пускали собаку Майлу (аби вона не притрусилася її своєю шерстю, звісно!). Іві кортіло усамітнитися

